

Memorandum

Die Partnerschaft der Diözesen Leitmeritz und Eichstätt

- Bezug nehmend auf die historisch gewachsene Verbundenheit beider Diözesen und in Wahrnehmung ihrer weltkirchlichen Verantwortung verständigen sich die beiden Bischöfe

S.E. Jan BAXANT (Leitmeritz) und S.E. Gregor Maria HANKE OSB (Eichstätt)

auf die in diesem Memorandum dargestellten
Grundlagen der Partnerschaft ihrer Bistümer.

1. Präambel

Als „Teilkirchen, in denen und aus denen die eine und einzige katholische Kirche besteht“ (can. 368 CIC) wissen sich die Diözesen Leitmeritz/Litoměřice und Eichstätt im Glauben an den einen Herrn Jesus Christus verbunden. In Ihm, der den ganzen Bau der Kirche zusammenhält, gibt es über die Grenzen der Sprachen und Kulturen hinweg nicht mehr „Fremde ohne Bürgerrecht“ (cfr. Eph 2, 19-21). Vielmehr sind die Glaubenden als „Mitbürger der Heiligen und Hausgenossen Gottes“ tief geeint kraft der Gnade ihrer Erwählung und im gemeinsamen Zeugnis für Christus. Dessen eingedenk wollen sich die beiden Diözesen in weltkirchlicher Arbeit noch besser kennenlernen und eine Diözesanpartnerschaft pflegen, die dem „Austausch der Gaben“ verpflichtet ist. Gelebte Katholizität beruht nicht zuerst auf pragmatischen Überlegungen; vielmehr ist das Kirchesein in der Einheit der Universalkirche die Basis dieser Partnerschaft. Auch vor dem Hintergrund historischer und kultureller Anknüpfungspunkte will die Diözesanpartnerschaft einem interkulturellen und weltkirchlichen Denken und Arbeiten den Rahmen vorgeben und die Einheit im Glauben und in Werken der christlichen Liebe fördern.

2. Die uns verbindende Spiritualität des Glaubens an Jesus Christus

Die Väter des Zweiten Vatikanischen Konzils formulieren die Vision einer wahren Weltkirche: Sie sehen in der gegenseitigen inneren Verbundenheit der Teilkirchen eine Antwort auf ein Charakteristikum der modernen Welt, das in der „Zunahme der gegenseitigen Verflechtungen unter den Menschen“ (II. Vatikanum, GS 23) besteht. Darin deutet sich die Rolle der Kirche an, viele Elemente des Miteinanders der Weltgemeinschaft modellhaft vorzuleben. Dazu sehen sich auch die Bistümer Leitmeritz und Eichstätt im Glauben an Jesus Christus gemeinsam gerufen.

3. Das gemeinsame weltkirchliche Lernen bedarf der Kommunikation

Ziel der Begegnung und des Austauschs ist nicht das Studium und die Übernahme konkreter pastoraler Programme. Ziel ist vielmehr, dass wir einander so begegnen, dass wir den anderen in seinem Anderssein wahrzunehmen lernen, vielleicht auch beginnen verstehen zu lernen – und dass es dabei zu einem Austausch kommt, der uns begreifen, spüren, erfahren lässt, wie der andere Christ, wie die jeweils andere Teilkirche – das Partnerbistum – in inniger Verbindung zu Jesus Christus Antworten auf ihre Lebensfragen zu finden sucht. Dabei wollen die Diözesen nicht Konzepte voneinander kopieren. Vielmehr suchen wir selbst nach jener lebendigen Verbindung zu Jesus Christus, die uns Kraft, Fantasie, Mut und die Sehnsucht verleiht, kreative Antworten auf die Fragen zu finden, vor die wir uns heute und in Zukunft gestellt sehen.

4. Die gelebte Solidarität

Christlicher Glaube drängt zur Tat. Ein Thema ist dabei die Entscheidungsfindung für oder gegen bestimmte Projekte und Vorhaben. Jede Seite hat zu Recht eigene Ideen von sinnvoller Entwicklung und effektiver Nutzung der zur Verfügung stehenden Mittel. Die Partnerdiözesen sind und bleiben nach den Vorgaben des kirchlichen Rechtes die eigenverantwortlichen Akteure in ihrem Zuständigkeitsgebiet. Intensive Kommunikationsprozesse, die sensibel und mit viel gegenseitiger Geduld geführt werden müssen, dienen diesem Ansatz.

In diesem Memorandum verzichten die Partnerdiözesen Leitmeritz und Eichstätt bewusst auf die Formulierung konkreter Maßnahmen und Projekte sowie auf den Einsatz bestimmter Ressourcen, weil diese – zeitlich und an die Situation angepasst - jeweils miteinander vereinbart werden müssen, ohne dass die Grundlagen neu zu verhandeln sind.

Zur Sicherstellung der Kontinuität der kommunikativen Lernprozesse werden in jedem Bistum Verantwortliche benannt. Die Fachlichkeit der Solidaritätsprojekte wird durch die Kooperation mit den zuständigen Hilfswerken gewährleistet. Gläubige und Klerus beider Diözesen bemühen sich um eine verbindende Spiritualität in jeweils spezifischer Weise.

Die Bischöfe von Leitmeritz und Eichstätt vertrauen die Diözesanpartnerschaft dem mütterlichen Schutz der Allerseligsten Jungfrau Maria und der großen Fürsprache der Bistumspatrone an.

Möge Gott selbst unser gemeinsames Beten und Arbeiten segnen und all unser Tun in einen Ihm wohlgefälligen Dienst verwandeln.

Leitmeritz, am 6. Oktober 2013

Memorandum

Partnerství diecéze eichstättské a litoměřické

Vycházejíce z vzájemného dějinného propojení obou diecézí
a jsouce si vědomi své odpovědnosti vůči světové církvi,
dohodli se oba biskupové

J. E. Gregor Maria HANKE OSB (Eichstätt) a J. E. Jan BAXANT (Litoměřice)

na pilířích partnerství mezi svými diecézemi,
které jsou zachyceny v tomto memorandu.

1. Preambule

Jakožto „místní církve, v nichž a z nichž je jedna a jediná katolická církev“ (kán. 368 CIC), si jsou eichstättská a litoměřická diecéze vědomy svého spojení ve víře v jednoho Pána Ježíše Krista. V něm, který udržuje pohromadě celou stavbu církve, už navzdory jazykovým a kulturním bariérám neexistují „cizinci a přistěhovalci“ (srov. Ef 2,19-21), ale jako „spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny“ jsou věřící v síle milosti svého vyvolení a společným svěděctvím o Kristu spojeni hlubokým poutem. Majíce toto na paměti, chtějí se obě diecéze ještě lépe poznávat prací pro světovou církev a pěstovat mezi sebou partnerství, které je zavazuje k „vzájemnému obdarovávání“. Žitá katolická víra nespočívá v první řadě v pragmatických úvahách, nýbrž skutečnost, že církvi jsme v jednotě s církvi světovou, je základem tohoto partnerství. Těž na pozadí dějinných a kulturních vazeb má toto partnerství mezi diecézemi dát rámeček smýšlení a práci vyznačujícími se tím, že se odehrávají napříč kulturami a mají charakter vlastní světové církvi. Zároveň má toto partnerství podpořit jednotu ve víře a ve skutcích křesťanské lásky.

2. Spojuje nás víra v Ježíše Krista

Otcové II. vatikánského koncilu vyjádřili představu o tom, jak má opravdová světová církev vypadat. Ve vzájemné vnitřní propojenosti místních církví spatřovali odpověď na jeden z rysů moderního světa, který spočívá v „růstu vzájemných vztahů mezi lidmi“ (II. vatikánský koncil, GS 23). To naznačuje roli církve, tedy být svým životem vzorovým příkladem pro soužití mnoha článků světového společenství. K tomu se ve víře v Ježíše Krista cítí být společně povolány také eichstättská a litoměřická diecéze.

3. Abychom se mohli společně učit smýšlet a žít v intencích světové církve, potřebujeme komunikovat

Cílem setkání a vzájemných návštěv není studování a přejímání konkrétních pastoračních programů. Cílem ale je, abychom se vzájemně setkávali tak, že se budeme učit chápat druhé v jejich odlišnostech, snad se také i začneme učit řeč, kterou mluví druzí, a při tom všem bude docházet k vzájemné výměně, která nám dá pochopit, pocítit a zakusit, jak jiný křesťan, jak právě ta druhá místní církev – partnerská diecéze – hledá odpovědi na své životní otázky a snaží se je ve vřelém spojení s Ježíšem Kristem najít. Přitom diecéze nechtějí napodobovat jedna druhou, nýbrž sami hledáme ono živé spojení s Ježíšem Kristem, které nám propůjčuje sílu, fantazii, odvahu a touhu nacházet kreativní odpovědi na otázky, před něž jsme postaveni dnes a před nimiž budeme stát v budoucnu.

4. Žitá solidarita

Křesťanská víra vybízí ke skutkům. V té souvislosti je nasnadě záležitost rozhodování o podpoře určitých projektů a úmyslů nebo o jejich zamítnutí. Každá ze stran má právem vlastní představy o smysluplném rozvoji a efektivním využití prostředků, které má k dispozici. Partnerské diecéze jsou a zůstanou podle ustanovení kanonického práva subjekty, které nesou odpovědnost za oblast spadající do jejich kompetence. Intenzivní komunikace, která musí být vedena citlivě a s velkou vzájemnou trpělivostí, je ku prospěchu onoho úsilí v rámci partnerství.

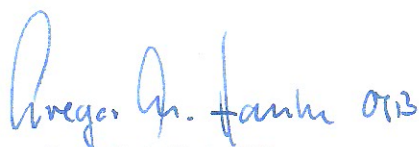
Úmyslně se partnerské diecéze eichstättská a litoměřická v tomto memorandu vyhýbají formulaci konkrétních opatření a projektů, stejně tak jako využití určitých zdrojů, protože tyto záležitosti musí být vždy – v konkrétním čase a s ohledem na danou situaci – vzájemně dohodnuty, aniž by bylo potřeba sjednávat nové základní pilíře.

Aby byla zajištěna kontinuita procesu vzájemného učení se, které se odehrává prostřednictvím komunikace, jsou k tomu v každé z diecézí určeny odpovědné osoby. Odborná stránka realizace projektů, jež jsou projevem solidarity, je zaručena spoluprací s příslušnými subjekty, které pomoc poskytují. Věřící i duchovní obou diecézí usilují o vzájemné duchovní pouto, každým způsobem sobě vlastním.

**Biskup eichstättský a biskup litoměřický svěřují partnerství mezi diecézemi mateřské ochraně nejblahoslavenější Panny Marie
a mocné přímluvě patronů obou diecézí.**

Kéž Bůh sám žehná naší společné modlitbě a práci a promění všechno naše konání v službu, v níž má své zalíbení.

Dáno v Litoměřicích dne 6. října 2013

+

+ Gregor Maria Hanke OSB
biskup eichstättský

+

+ Jan Baxant
biskup litoměřický